

DE TWEE VERJARINGSGESCHENKEN

ZONDAGSSCHOOL.

DOOR
E. Gerdes.

LEIDEN - A. W. SLJTHOFF.

DE TWEE VERJARINGSGESCHENKEN.

DE TWEE VERJARINGSGESCHENKEN

DOOR

E. GERDES.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

DE TWEE VERJARINGSGESCHENKEN.

I.

De kleine Eduard zat eens alleen in de kamer. Hij was een jongetje van zes jaren en had een lieve krullebol. Zijn vader en zijne moeder hielden veel van hem, maar het deed hun zeer leed dat Eduard niet oprecht was. De kleine jongen sprak dikwijls onwaarheden, en kon soms jokken alsof het gedrukt was. Het speet hem telkens wel als hij gejoekt had en dan nam hij zich voor het niet weder te doen, maar als zich de gelegenheid aanbood, jekte hij weer even zoo sterk als vroeger.

Zijne moeder had hem dikwijls op haren schoot genomen en gescheidenissen verteld van kinderen, die zich aan deze zonde hadden schuldig gemaakt en later zeer ongelukkig waren geworden. Zij had hem gewezen op Jakob, die zijnen vader bedrogen had, op Gehazi den

knecht des profeets, op Ananias en Saffira die beide gelogen hadden en die allen wegens hunne zonden waren gestraft geworden. Zij had hem gezegd dat God de leugenaars niet lief had en dat de Heer, die kinderen zoo zeer beminde, altijd heel bedroefd werd als zij de onwaarheid spraken of eenig kwaad deden.

Dit alles had Eduard gehoord. Zijne moeder had daar straks nog met hem gesproken en toen zij heengegaan was, bleef Eduard alleen in de kamer.

„Nu zal ik ook nooit weer jokken,” zei de kleine bij zich zelf, „nooit van mijn leven weer, want moeder zegt dat het zonde is, vader houdt niets van mij als ik het doe en de Heer, die alles ziet en hoort, wordt er bedroefd om. Neen, neen, ik zal nooit — nooit van mijn leven weer jokken. Ik zal altijd de waarheid zeggen.”

Een heelen tijd lang ging dit ook goed. Wel gebeurde het eens dat hij door onvoorzichtigheid eene ruit gebroken had en stond hij op het punt de schuld er van aan de meid te geven, maar toen zijne moeder hem vriendelijk doch ernstig aanzag, werd hij zoo rood als vuur — en bekende dat hij het gedaan had. En wat was daarvan het gevolg? Kreeg hij klappen? Moest hij in een hoek staan? Moest hij zonder eten naar bed? Neen, niets daarvan. Zijne moeder zeide eenvoudig: „wees in het vervolg voorzichtiger, Eduard.”

Maar eerlang zou hij op eene zware proef gesteld worden.

Zijne ouders hadden namelijk eenige kinderen verzocht, die op Eduard's verjaardag bij hem zouden komen spelen. Wel wist Eduard dat hij over twee dagen jarig was, maar dat er dan eenige kleine vriendjes en meisjes bij hem zouden komen, hiervan wist hij niets. Vader en moeder hadden dit voor hem verborgen gehouden, om hem eens aangenaam te verrassen. Nu wisten Eduard's ouders zeer goed, dat als er kinderen op visite komen, zij dan ook heel graag wat lekkers smullen, en liever taartjes eten dan roggenbrood. Daarom waren zij naar een winkel gegaan en hadden twee manden gekocht vol met mooie roode appeltjes, peren, koek, krentebrood, suikerjannetjes en hoe al dat lekkers nog meer heet. Ook had Eduard's vader eenige prenten en prentenboekjes gekocht, waarmee zich de kinderen vermaken konden. En dat alles lag nu in twee groote manden in de mooiste kamer van het heele huis.

Gelijk ik zeide, Eduard wist er niets van dat er op zijn verjaardag zoo vele kleine vriendjes bij hem zouden komen, maar hij wist ook niet, dat er zooveel lekkers in de twee groote manden was.

Op den morgen vóór zijn verjaardag wandelt Eduard door het huis en komt ook in de mooie kamer. Daar ziet hij de twee manden, die met een witten doek bedekt zijn. O, wat zet hij groote oogen op!

„Wat zal daar wel in zijn?” spreekt hij bij zich zelve.

„De wasch is het niet, want de waschmand van moeder is grooter. Ik zou wel eens willen weten wat er in die manden zit. Misschien boeken van vader, of kleëren van de meid. Maar die komen immers niet in de mooie kamer. Als ik eens den witten doek optilde,” ging hij voort, dicht bij de mand komende, „dan kan ik precies zien wat er in is. Moeder heeft mij immers niet verboden om in de mooie kamer te gaan.”

Zoo bij zich zelve sprekende, tilt hij den witten doek even bij een punt op, maar laat dien als van schrik weder vallen.

„Hé, hé!” zegt hij en slaat de handen vol verbazing in elkander. „Appelen met roode wangetjes! Hé, wat zien die er lekker uit! Voor wien zijn die wel? Heeft moeder ze gekocht om er appelmoes van te maken? Zeker niet, want daarvoor zijn ze te mooi. En er liggen ook nog peren bij, en nog wat, dat ik niet goed gezien heb. Wat zou dat toch zijn? Wacht,” zoo spreekt hij gedurig bij zich zelf, „ik zal nog eens eventjes den doek optillen, er is toch niemand in de kamer.”

Nu tilt hij weder den doek op, maar een beetje verder dan straks, en ja wel, nu ziet hij appelen, peren, prenten, prenteboekjes, koek en nog meer dingen. Hij staart alles verbaasd aan en denkt bij zich zelve:

„Zou dat alles voor mij zijn, omdat ik morgen jarig ben? Maar zoovele appels en peren en prenten en prenten-

boeken voor mij alleen? Neen, dat kan ik niet gelooven."

Intusschen was hij bij de manden op den grond gaan zitten en tilde van tijd tot tijd den doek op om de mooie appelen te beschouwen. Hij had, in zijne drukte, niet bemerkt, dat zijn vader voor het hooge raam stond en door het venster zien en hooren kon wat hij deed en sprak.

"Hé," zeide Eduard, terwijl hij een appel uit de mand nam en dien van alle kanten bekeek, „wat is die mooi! En wat ziet die er lekker uit! Ik wou er wel eens eventjes in happen. Maar dat mag ik niet doen, want moeder zegt dat moeder altijd ruiken kan als ik gesnoept heb. Neen, ik weet beter. Ik zal dien eenen appel weg stoppen en hem dan van avond stilletjes in 't bed opeten. En als moeder naar den appel vraagt, zal ik zeggen dat ik er niets van weet. Moeder kan er ook morgen niets meer van ruiken. Maar waar zal ik den appel brengen?"

Hij zag overal de kamer rond om een schuilhoekje voor den appel te vinden.

"Wacht," denkt hij, terwijl hij opstond en naar de canapé ging, die in de kamer stond, „wacht, ik zal den appel onder de canapé rollen, dan kan ik hem van avond weghalen en opeten."

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Hij rolde den appel onder de canapé, zag toen goed toe waar hij gebleven was, deed den doek wederom netjes

over de manden en verliet het vertrek, denkende dat hem niemand gezien en gehoord had.

Maar o, hoe bedroog hij zich!

II.

Toen het zachtjes aan avond en tijd werd om naar bed te gaan, dacht Eduard: „nu wil ik stilletjes naar de mooie kamer gaan om mijn appel te halen. Vader en moeder zijn toch nog in den tuin en zien het dus niet.”

Zoo zachtjes als hij kon, sloop hij op zijne teenen naar de mooie kamer.

Maar wat stond hij te kijken! Precies als iemand die een onverwachten klap voor zijn mond gekregen heeft. En waarom stond hij zoo te kijken?

De deur was op slot.

„Dat is een leelijke grap!” denkt hij bij zich zelven. „Daar ben ik mooi gefopt. Dat heeft zeker de meid weêr gedaan. Die sluit altijd de kamer en stopt den sleutel weg. Die leelijke meid!”

Zoo bromde hij in zijn eigen. Maar het hielp hem niet, want met al zijn brommen ging deur niet open en kon hij den appel niet krijgen. Hij vond het nu maar het beste om niets te zeggen en morgen zijn kans waar te nemen en den appel te halen.

Een halfuurtje later lag Eduard in zijn bed en toen hij

zich goed onder de dekens ingebakerd had, kwam zijne moeder.

„Slaapt gij nog niet, Eduard?” vroeg zijne moeder.

„Neen, moeder, nog niet. Ik kan niet slapen, want ik denk zoo veel aan de pret, die ik morgen op mijn verjaardag zal hebben. O, wat zal ik blij zijn en wat zal ik lekker smullen? Ik zal immers veel lekkers van vader en moeder krijgen?”

Moeder antwoorde hier niet dadelijk op, maar zeide een oogenblik daarna met een zucht.

„Ja, mijn kind, gij zijt morgen jarig. Maar hebt gij reeds gedacht aan al de zegeningen, welke u de Heer in dit afgelopen jaar geschonken heeft? En vooral, hebt gij Hem reeds al uwe zonden beleden, welke gij in dit jaar hebt gedaan? Hebt gij misschien ook heden weder kwaad bedreven . . . . . ?

Eduard gaf geen antwoord en verbergde zijn gelaat onder de dekens, daar hij zijne moeder niet durfde aan te zien.

„Zijt gij ook van daag in de mooie kamer geweest?” vroeg de moeder eensklaps.

„Ja moeder,” antwoordde Eduard, „maar slechts heel eventjes. Ik ben echter niet aan de manden geweest.”

Niet?” vroeg de moeder ernstig.

„Neen, moeder, en ik . . . . . heb er ook geen appel uit genomen,” voegde hij er haastig bij.

„Maar hoe weet gij dan dat er appels in de manden waren?” vroeg de moeder, „als gij er niet in gekeken hebt.”

Eduard had zich nu wel gaarne geheel onder het ledikant willen verbergen, om zijne moeder niet te doen zien dat hij loog.

O, moeder,” zei hij — „ik heb maar heel — heel eventjes den doek opgelicht, doch ik heb er heusch niets uitgenomen.”

„Niets?” vroeg moeder. „Jokt gij niet.”

„Neen, heuzig niet, moeder,” antwoordde de leugenaar.

„Weet gij dit wel, Eduard?” vroeg moeder ernstig.

Eduard stond op het punt om te bekennen dat hij weder gelogen had, maar de vrees dat het dan morgen slecht met hem zou afloopen en de hoop dat niemand iets wist van den appel die onder de canapé lag, deed hem in zijn besluit volharden.

„Neen, moeder,” antwoordde hij.

Die leugenaar!

Maar het zou hem slechter bekomen, dan hij dacht.

III.

Toen Eduard den volgenden morgen wakker werd, sprong hij vroolijk uit bed. Hij bedankte den Heer niet voor Zijne goedheid, dat Hij hem gespaard en niet met hem gedaan had naar zijne zonden. Hoe kon hij dat ook? Hoe kan een kind met een leugen op de lippen tot God

bidden en Hem danken? Dat zou eene nieuwe zonde zijn. Die tot God komt, moet met belijdenis van schuld komen, dan geeft de Heer gaarne vergiffenis en veel genade.

Maar Eduard denkt niet aan den Heer. Hij was nu door de zonde van het liegen zoo op den dwaalweg gekomen, dat hij den Heer geheel vergeten had.

„O, wat ben ik blij,” riep hij vroolijk uit, en klapte daarbij in de handen. „Heden ben ik jarig! Nu zal er gesmuld worden. Ik krijg zeker van vader en moeder heel veel lekkers, appelen, peren, koek, en dan nog mooie prenten en prentenboekjes! O, wat ben ik blij!”

Hij danste de kamer rond en vergat geheel en al zich aan te kleeden.

Daar gaat de deur open en de meid komt binnen.

„Hebt gij niets voor mij Dientje?” vraagt hij haar, „want ik ben van daag, den heelen dag jarig.”

„Neen, ik heb niets voor u, maar uw vader en uwe moeder hebben mij gelast u te zeggen, dat gij u haastig moest aankleeden en naar de mooie kamer gaan; daar zoudt gij uw verjaringsgeschenk vinden.”

„In de mooie kamer!” vroeg Eduard, half verschrikt. „Die is immers op slot!”

„Neen ze is open!” zeide de meid.

„En waar ligt het?” vroeg Eduard.

„Onder de canapé,” antwoordde Dientje, terwijl zij het slaapvertrek verliet.

„Wat zou daar wel leggen?” vroeg Eduard zich zelven, terwijl hij zich haastig aankleedde. „Zeker iets heel moois. Een hobbelpaard . . . . maar dat kan er niet staan, dat is te groot. Dan wat anders als het maar heel iets moois is. Eensklaps valt hem weer de appel te binnen. Zou die het verjaringsgeschenk zijn? Neen, denkt hij, dat kan niet. Niemand, heeft het immers gezien.”

Intusschen heeft hij zich aangekleed en gaat naar de mooie kamer. Wel klopt hem het hart en is hij bevend en vreezende, maar tocht kruipt hij onder de canapé . . . . grijpt naar den appel — en wat ziet hij?

In den appel is een klein stokje gestoken en in het stokje is een sneedje gemaakt, waarin een papiertje steekt. Hij neemt het papiertje en leest:

„*Verjaringsgeschenk voor een jongentje*
dat altijd liegt.”

Daar stond hij nu. De tranen kwamen hem in de oogen, want hij was verschrikkelijk te leur gesteld. Vooreerst had hij gehoopt wat heel — heel lekkers te krijgen — en 't was zijn gestolen appel. Ten tweede, hij bemerkte nu dat vader en moeder er van wisten. Ten derde, dacht hij met schrik aan de nieuwe leugen van gisteren avond, en ten vierde begreep hij dat hij van daag heel iets anders dan pret zou hebben.

Ja, daar stond hij nu en las het papiertje nog eens over. Hij was leelijk bedrogen.

Dat was hij ook, maar dat had hij ook voor zijn liegen. Den ganschen dag moest hij op de slaapkamer blijven — en niemand kwam er om hem te feliciteeren noch om hem wat moois te brengen. Al het lekkers zonden zijne ouders aan arme kindertjes. En Eduard? Hij had niets in de hand dan zijn appel — en in het hart een verwijt dat hij een leugenaar was, die tegen God en zijne ouders grootelijks gezondigd had!

Gelukkig dat hij berouw kreeg!

Den geheelen dag bracht hij weenende door en toen het avond werd, kon hij niet naar bed gaan, zonder eerst vader en moeder om vergeving gesmeekt te hebben. Dit deed hij dan ook en zijne ouders vergaven het hem van harte, toen zij zagen dat zijn berouw oprecht was.

IV.

Veertien dagen waren er voorbijgegaan.

Gedurende dezen tijd had Eduard blijken gegeven, dat het hem ernstig te doen was om steeds de waarheid te spreken. Hij was in dien tijd dikwijls in verzoeking geweest om weder te jokken, maar als de lust tot onwaarheden te zeggen, bij hem opkwam, dacht hij aan zijne lieve moeder, die hij dan zoo zeer bedroeven zou, en vooral dacht hij aan den Heer, die alles ziet en hoort en die hem eenmaal rekenschap zou vragen van alles wat hij gedaan had.

Inderdaad had Eduard het jokken geheel afgeleerd. Hij *kon* nog wel jokken, want dat kunnen alle kinderen, ook groote menschen, omdat ons hart boos is; maar hij *deed* het niet. En hierbij bevond hij zich goed.

Op zekeren morgen, juist veertien dagen na Eduard's verjaardag, riep zijne moeder hem en zeide:

„Hoor eens Eduard, uw vader en ik hebben met blijdschap gemerkt, dat gij nu niet meer jokken wilt. Gij zult er zeker zelf blijde om zijn, want nu geniet gij eenen vrede, eene gerustheid, welke gij anders niet zoudt hebben. Wij willen u ook *toonen* dat wij er blijde om zijn, en nu heeft moeder al uwe kleine vriendjes en eenige meisjes uitgenoodigd om van middag bij u te komen spelen. Hoe vindt gij dat?”

Eduard kreeg eene kleur van blijdschap en hij klapte in zijne handen als iemand, die recht gelukkig is.

„O moeder!” riep hij uit, „dat had ik niet meer durven denken, want ik had uwe goedheid door mijne ondeugendheid geheel verbeurd.”

„Daarom ziet gij, mijn kind,” zeide de moeder, „hoe gaarne uw vader en uwe moeder u verblijden willen, als gij gehoorzaam zijt. Het is waar, gij hadt het niet verdiend, maar nu wij zien dat gij tegen de zonde gestreden hebt, willen wij al het vorige vergeten, alsof het niet gebeurd ware. Ik hoop dat gij morgen een recht prettigen dag zult doorbrengen. En misschien verrassen wij u dan nog met iets waarop gij ook niet meer gerekend hebt.”

„Eene verrassing, moeder!” riep Eduard uit, „wat zal dat wel wezen?”

„Nu, wacht uwe beurt slechts af, Eduard. Dan zult gij het zien.”

„En wie komen er dan morgen bij mij spelen?” vroeg de kleine.

„Uwe neefjes Jan en Pieter met hunne zusjes Mietje en Daatje; dan de drie kindertjes van den dominé; ook uw vriendje Karel en de beide zoontjes en het dochtertje van onzen buurman, die zoo mooi met den bal kunnen spelen. Wat zegt gij daarvan?”

„O moeder, dat vind ik prettig. Maar wat zullen we dan wel spelen?” vroeg Eduard.

„Dat zal ik u eens zeggen, Eduard,” antwoordde moeder. „Als het mooi weer is, gaan wij allen in het groote prieël zitten. Dan zal uw nichtje Mietje met het klein serviesje thee schenken en Daatje en de andere meisjes presentereen dan uit de trommeltjes allerlei lekkers. Onder het thee schenken, geeft gij elkander allerlei raadseltjes op en misschien doen wij dan ook meê. Als de thee afgeloopen is, dan speelt gij samen in den tuin: blindekoetje, wegstoppertje, pandjeverbeuren, stuivertjewisselen of gij speelt met den bal. Ook moet gij uwe bouwdoos, uwe tollen, ballen en vooral uw hobbelpaardje klaar zetten, want ik denk dat de kinderen daarmee graag spelen willen. Zult gij dit doen?”

„O gaarne, lieve moeder,” antwoordde Eduard, „en ik zal van daag nog mijne zweepen in orde brengen en mijne knikkers krijgen, want Jan en Pieter houden zoo veel van knikkeren.”

„Heel goed, Eduard,” zeide zijne moeder, „doe dat. Ik hoop ook dat gij recht zoet zult zijn en niet twisten.”

Nu gaf moeder hem een dikken zoen op de wang en ging weg, terwijl Eduard naar de speelkamer ging om de zweep voor den dag te halen en alles klaar te zetten voor morgen.

En zoo als de moeder van Eduard het gezegd had, geschiedde het ook. Den volgenden dag, des middags om drie uren, kwamen al de neefjes en nichtjes, al de vriendjes en meisjes die genoodigd waren, aan. De een was nog mooier gekleed dan de ander, en zij zagen er zoo vergenoegd uit dat het een lust was om dat kleine groepje te zien.

Allen gingen naar het prieëltje, waar het theeserviesje reeds klaar stond. Nicht Mietje schonk de kopjes vol en Daatje presenteerde allerlei lekkers aan de kleine gasten. En toen zij zoo aan het smullen waren, gaven zij elkander een raadseltje op. En ze hadden een pret — een pret — kijk! ze deden niets dan lachen.

Na de thee speelden allen stuivertjeverwisselen en daarna werden de knikkers en de tollen voor den dag gekregen, terwijl de meisjes met elkander touwtjesprongen.

Vervolgens werden de kinderen in de mooie kamer gebracht. Daar was de tafel gedekt en voor ieder kind was er een bord klaar gezet. En toen nu allen rondom de tafel zaten, kwam Dientje de meid binnen. Zij had in iederen arm een groote mand en zij zette deze op de tafel. Over de manden lag een witte doek en toen Eduard's moeder den doek optilde, ging er een algemeene kreet van blijdschap op, want de manden lagen vol appeltjes, peren, koek, nog veel mooier en lekkerder dan het lekkers, dat Eduard vroeger gezien had.

O, wat werd er toen gesmuld!

Middelerwijl nu de kinderen bezig waren met eten, gaf de meid een pakje aan Eduard. De kleine jongen opende het en zag een keurig mooi boek, dat tot titel had:

*„Een verjaringsgeschenk voor kinderen
die niet gaarne jokken.”*

Wat was Eduard blij! Hij begreep dat dit de verrassing was van welke moeder gesproken had en vloog nu zijne ouders om den hals en zeide zachtjes tot hen:

„O, hoe dank ik u voor uwe goedheid. En hoe gelukkig is het voor mij dat ik dit boek het *mijne* mag noemen, want ik heb nu een hekel gekregen aan het jokken.”

De moeder kwamen de tranen in de oogen en fluisterde Eduard in:

„Mijn kind, bid den Heer dat Hij u steeds voor alle zonden beware, en gij zult vrede en blijdschap smaken.”

Des avonds gingen al de kinderen heen, en toen Eduard op zijne slaapkamer kwam, boog hij de knieën voor den Heer, bedankte Hem voor Zijne goedheid en bad Hem, hem steeds te zegenen en hem te bewaren voor alle zonden. Maar nooit vergat Eduard die beide verjaringsgeschenken.
